

Ք Ր Ա Կ Ա Ն,

Ի Գ Ա Մ Ե Ն Դ Ե Ս

Մ Ա Ղ Ե Կ Գ Փ Ա Ի Թ Ե Ա Ն

Կ'անձրեւէր:

Հոգիի փըլօն մը մերթ ընդ մերթ

— Անողոք եւ ցուրտ —

Կը զգացընէր այլ եւրս ծնունդը ձմրան:

Մուրացիկ մը ծեր

Կըմախացած սրունքներուն վրայ դեղեկոտ,

Աւելի խոնջ կը կրկնէր

Իր յուսահատ՝ դառն աղբոսն.

— Ողորմութիւն ըրէ՞ք ինձ...

... Աղքատ եմ, ծեր եմ,

Աշխարհի վրայ միայն եմ:

Ի զո՞ւր.

Վասըն գի կոյր է եւ խուլ

Մուշտակ հագնողդ ուրիշներու աղէտին...

Բիզզգուած, կարկտած զրգւեակին
Քրքրելով գրպաններն,
Հառաչով մը համբոյց մուրացիկն
Ելեք կամ չորս դըրամներն,
Օր մ'ամբողջ աղաչանքով հաւաքուած,
Թերեւս հազիւ բաւական
Կըտորի մը հացի
Որ քաղցին խածուածքը մեղմէր.
Եւ յամբօրէն՝ վարանոտ՝ համակամ
Ուղղընցաւ դէպ իր հիւղակը ցրտին:

Իր տըխուր այն դարձին
Հանդիպեցաւ
Աւելի եւրս ծեր ու չուան աւելի
Մէկ ուրիշ մուրացիկանի.
Եւ ըզգաց՝ պէտքի մը պէս՝
Մըտիկ ընել տառապագիծն աղբոսին
Դժբախտութեան այն անծանօթ իր եղբօր.
« — Ողորմութիւն ըրէ՞ք ինձ...
... Աղքատ եմ, ծեր եմ,
Աշխարհի վրայ միայն եմ,
Եւ ալ աչքերս չեն տեսներ...»,
Կ'ըսէր այն դժբախտն,
Հովը մինչդեռ՝ ցուրտ անձրեւն
Անոր մարած բերելուն մէջ կը մըլէր:

Քճճուած՝ կարկտած զրգւեակին
Քրքրելով գրպաններն,
Ելեք կամ չորս դըրամներն

Օր մ'ամբողջ աղաչանքով հաւաքուած՝
Հանեց դուրս, եւ այսպէս՝
Իր առաջին դրամը տըող տըող պէս,
Երկնչոտ քաղցրութեամբ
Դրաւ զանոնք երկնցած ձեռքին մէջ
«Դժբախտութեան անծանօթ իր այն եղբօր»...

Յետոյ չորս դին նայելով
Ըզգաց՝ մինչդեռ սրտին մէջ կ'իշխէր
Խաղաղութիւն մ'անսահման,
Որ աւելի քան այն մուշտակ
Հագնող փութկոտ ասպետներն,
Աւելի քան հոտանոյշ
Ու անտարբեր այն տիկիներն,
Ինք որ կը զգար բըզբտուիլն
Ուրիշի մ'աղացն,
Երջանիկ էր եւ հարուստ,
Եւ քան ամէնքը կրնար
Զուարթօրէն ըսպանել
Ատուածոյ դատաստանին...

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱՅԻՆԵԱՆ

ՃԱՆԱՊԱՐՀ ԽԱՅԻ

Խաչին ճամբէն կ'ելլեմ վեր
Ուր խոտաքաւ ինձ Ատուած,
Իր անեղծ փառքը ձօնել.
Ու վերելքս կը թօթափեմ մի առ մի
Իրերն երկիրս յայրատ, զագիր, թիւնաւից.
Որպէս գի շինջ ու թեթեւօլաց մըրորձիմ
Երանութեան փառքին մէջ:
Մէկիկ մէկիկ քայլերուս հետ կը մարին
Բերկրութիւններս ու երազներս եւ յոյսերս,
Զերկ ասուպներ՝ գիշերին մէջ երկունքիս:
Զգացումներս եւ յոյզերս՝
Որ հետութիւնն եղան կեանքիս պարտէզին,
Հիմա օձեր՝ կուրծքս դժմէ կը խայթեն
Օրհասական խածուածքով:
Կը հրաժարիմ ես նաեւ
Գաղափարէն՝ որ էութիւնս էր ձեւած,
Եւ որու կենքս էի զոհած.
Ապրիլ սնամէջ, առանց խոյի ու մոտածման,
Ամենամեծ տառապանքն է խորհուրդիս:
Հուսկ կը վանեմ սէրս ալ զոր այնքան խանդով
Կըրնցի հետս իբր ուրուականն իմ կենքիս.
Մինչ ահա վարն, քաղաքն ամբողջ՝ կայթերու,
Պարերգներու իր շառայները ցընծուն
Կը հոսէ վեր՝ արձագանգով հըմայիշ,
Իբր արբեցումը կենքիս.